

Топ-теми:

- Арешт Єрмака
- Корупційна мафія Міндіча в Енергоатомі
- Напад Росії на Україну

Головна

Статті

Позиція

Різне

Історія бійця «Чудіка» з «Азову»: «ватна» юні методи допитів ФСБ, російські «журналісти» страта» в Оленівці

[Читати на русском](#)

Історія бійця «Чудіка» з «Азову»: «ватна» юність, два полони, методи допитів ФСБ, російські «журналісти» і «показова страта» в Оленівці

Майже 4 роки життя провів у російському полоні Євген Чуднецов на позивний «Чудік». Вперше до рук окупантів український військовий потрапив у 2015 році, під час боїв за Широкине; вдруге у 2022 – після виходу з «Азовсталі».

У полоні йому вибивали й виривали зуби плоскогубцями, били струмом по статевих органах, його змушували давати інтерв'ю й брехати російським медіа. Чуднецов стверджує, що знає, що насправді сталося в Оленівці та чому у його побратимів траплялися серцеві напади за російськими ґратами.

Про це й не тільки – в інтерв'ю «азовця» для "Радіо Свобода".

– Ви народилися у Макіївці...

– Так, Донецька область.

– Знаю, що у школі ви брали участь у компаніях, які були дотичні до «Євразійського Союзу». Це така проросійська організація.

– «Євразійський Союз», потім «нацболи» у нас були в Макіївці. «Націонал-більшовики» так звані, це така секта з комуністичним нахилом. Ну в мене, по-перше, був російськомовний регіон, російськомовна родина, і взагалі коло спілкування – «вата». І сам я, звісно, такий був: «Россия – братушки» і вся фігня (посміхається – ред.).

– Як же ви врешті прийшли до поглядів проукраїнських і обрали Україну?

– Я подорослішав. Закінчив школу (сміється – ред.).

Стуса читав, Франка читав, Шевченка. Багато різної літератури.

Був 2014 рік, коли я покинув своє місто – Макіївку. Там чимало проросійських людей взагалі було, а потім ці люди почали зі зброєю у руках бігати. Спершу із кийками, якихось «правосеков» міфічних, яких не існувало, ловили. Потім почало п'яне бидло з автоматами бігати.

Про українські погляди мої знали усі, адже у мене ще в 17 років тризуб був на грудях набитий. І деякі люди, які бачили цей тризуб – ну тризуб і тризуб, молодець, красень. А потім ці ж таки люди почали кричати: «Ти – бандерівець!», і це

«мракобесіє» вразило мозок і думки взагалі дуже освічених людей.

Вже покійний російський співак Йосип Кобзон і нинішній ватажок угруповання «ДНР» Денис Пушилін. Окупована Макіївка (Донеччина), 27 жовтня 2014 року

– А ви на той момент у Макіївці чим займались, де працювали?

– Працював на заводі, «Ясинівський коксохімічний», ну і потім в будівельній компанії. У мене п'ятий розряд електрозварювальника.

Я вже після подій в Іловайську виїхав (бої за Іловайськ у 2014 році між ЗСУ і ЗС РФ, Іловайський котел – ред.).

У мене товариш був в «Азові» (тоді добровольчий батальйон, пізніше полк НГУ, тепер бригада спеціального призначення – ред.) і я приїхав безпосередньо вже в Маріуполь, у другу сотню.

– Стали автоматником в «Азові».

– Стрільцем, так.

– Стрибнемо у часі до 10 лютого 2015 року. Тоді «Азов» пішов у наступ, щоб звільнити стратегічну точку для оборони Маріуполя – Широкине. У результаті за 5 днів деокупували 5 населених пунктів, а лінію фронту зсунули на 20 кілометрів, писали у пресслужбі підрозділу.

Натомість для вас ця операція закінчилися першим полоном?

– Це було... (сміється – ред.) Взагалі, зараз і весело пригадувати, як це було.

Зранку почався ворожий такий щільний артилерійський, мінометний обстріл. Виїхали

вони (сили РФ – ред.) танками, а ми були у підвалі – танки з того боку, де у нас вихід. І вони стріляють, поруч снаряди вибухають, ми якось вискочили з того підвалу, та в ефірі (по рації – ред.) майже нічого чути не було.

І я почав відходити у бік нашої позиції, тобто подвір'ями, пробігаю два-три – і прямісінько обличчя до обличчя зіштовхнулися з супротивником.

Ми просто закам'яніли, і дивимося один одного: я не можу повірити, що це – «сепар», а вони не могли повірити, що це – «азовець». Їх там більше десятка людей було.

А у мене татування було, що на плечі й зараз. І вони по рації доповідають:

«О, земля, взяли тут донецького, весь в гитлерах забитий, весь со свастиками», – хоча в мене ні Гітлера, ні свастики жодної немає.

І йому по рації щось сказали, ну, мабуть, щоб мене привезли у Донецьк.

Історія із зубами та побиттям – це було вже на «Саханці».

Там прийшли якісь явно не шахтарі місцеві. Ну і спочатку мене просто побили, ногами:

«Ты зачем пришёл на мой земля? Это мой земля, это не твой земля» (оригінальну вимову збережено – ред.).

Ну а потім, так: вирвали зуби. Плоскогубцями.

Ще казали: «Давай, дрель неси». Добре, що там розетка не працювала. (сміється – ред.)

...хотіли, щоб я на інтерв'ю цілим був. А у мене зубів немає, обличчя розбите.

Ну, і вони не соромилися, у них нашивка «Росія» була.

А потім прийшов теж росіянин. І каже:

*«Что вы делаете? Сказали, ево не трогать, сказали ево целым привезти. Б***ь, что вы наделали?» (сміється, оригінальну вимову збережено – ред.).*

Вони ж хотіли, щоб я на інтерв'ю цілим був. А у мене зубів немає, обличчя розбите. Могли хоча б не ставити (представники російських медіа – ред.) дебільних питань: «А вас били?».

Ні, звичайно, ні. Я моргнув сильно (посміхається з натяком на гематому під оком, помітну на відповідному [записі](#) – ред.).

– Це ви зараз про історію, як ви стали героєм сюжетів російських медіа, і потім нібито відмовилися бути обміняним в Україну?

– Так.

Там ще одна людина зі мною спілкувалася (мова про [Едуарда Басуріна](#), з

«міноборони» так званої «ДНР» – ред.), він просто показав на папірці – тези, які треба вкрутити у це інтерв'ю.

Тобто що буде питання про іноземне озброєння, буде питання про іноземних найманців.

Так, у нас, кажу, не було. «Та все одно, скажи, що були».

До хлопця (ще одного військовополоненого українця – ред.) приїжджали теж російські телеканали – «Россия-1». Він не дуже хотів розмовляти, тож його можна сказати «взбадьорили» у присутності «журналіста» – доки били, останній курив, і посміхався з цигаркою.

« – Ну що, тепер будеш говорити?

– Так, буду»

(“Радіо Свобода” намагається встановити особу українця, який, зі слів Чуднецова, зазнав такого ставлення у полоні – ред.)

– Майже три роки вашого першого полону...Як це було?

– Перші кілька тижнів, коли я заїхав на СІЗО, деколи отримував від звичайних цих «вертухаїв». Саме СІЗО, якщо ви знаєте таке поняття, «чорне» – там більше вирішує не адміністрація, а зеки. Так принаймні було у 2014-15 роках.

– Ув'язнені вас не ображали?

– Вони навпаки зчинили бучу.

На кожному посту є камера, яка називається «смотрящий». І мене один раз прийшли побити (силовики РФ – ред.), вдруге прийшли побити – бо він же «азовець».

А той (ув'язнений, якого Чуднецов називає «смотрящий») каже:

«Та мені байдуже, "азовець" він чи не "азовець", коли його випустять, ви можете його хоч на пилорамі розпиляти».

Каже, «на моєму посту його зачіпати не треба». Ну і все на цьому закінчилося.

– Є інформація, що коли ви були в першому полоні, вас 12 разів намагалися обміняти?

– Приблизно, так, з нашого боку.

Взагалі, мені дали там 18 років суворого режиму за однією статтею і 20 років – за іншою. Але я розумів, що я не буду такий термін сидіти, та хоча б тому що навряд чи Володимир Путін проживе скільки.

– Коли ви повернулися на підконтрольну українському уряду територію України, ви тоді, у 2018 році, себе у цивільному житті знайти намагалися, чи одразу повернулися на військову службу?

– Перший місяць десь я просто лікувався, тому що там велика проблема з зубами була. Ну, і декілька операцій зробив.

Потім повернувся в частину, поїхав на співбесіду із командиром полку, поговорив, він сказав: хочеш повернутися чи будеш звільнятися? Ну і все, я попросився у свій другий батальйон.

Зустрів я повномасштабне вторгнення РФ в Україну у себе в гарнізоні.

Україна – Євген «Чудік» Чуднецов з бригади «Азов» НГУ, 2022 рік

Там же кораблі запливали в нашу акваторію, там були провокації, тому ми там регулярно проводили навчання з протидесантної оборони, тобто з морського десанту. Для нас не було це несподіванкою, коли була оголошена бойова тривога. Сказали по-бойовому збиратися, у нас вже було все зібрано.

– Із контексту бойових дій, вам що найбільше запам'яталось?

– Як розбомбили пологовий будинок, як розбомбили драмтеатр, як зрівнювали (військові РФ – ред.) цивільні дев'ятиповерхівки, бо вони думали, що там на верхніх поверхах сидять коригувальники. Це запам'яталось, звісно.

Ті люди, які на стабілізаційних пунктах працюють, постійно бачать поранених. Ті люди, які на «еваку» працюють, постійно бачать поранених.

(На момент початку повномасштабної війни Чуднецов був керівником медпункту другого батальйону ОЗСП «Азов» – ред). Ну, і поранені бувають різні. Буває, коли половинку хлопчика привозять...

Якщо ти будеш дуже піддаватися своїм емоціям, ти не зможеш професійно виконувати свої обов'язки.

Зітрешся морально, якщо будеш кожную смерть, кожную втрату дуже близько до серця брати. Тож є просто захисна реакція психіки.

Я спершу на Правому березі був там, працював, а потім довелося відкочуватися на «Азовсталь». Із «Азовсталі» я виходив насамкінець, разом із командуванням, тому що

мені треба було забезпечити евакуацію поранених.

Їх було три хвили. Спершу це найважчі, і ті люди, які їх будуть нести.

Потім – середньої тяжкості. Я так дуже умовно їх охрестив. Хто в мене не помирає на даний момент.

Ну і потім нас завантажили в автобуси. Зайшов представник «Червоного Хреста». Це вперше і востаннє, коли я їх бачив. Просто, якійсь буклетики роздав і пішов.

– Чим ваш другий полон суттєво відрізнявся від першого?

– У першому полоні я був на тимчасово окупованій території України. У другому полоні я перебував на території Російської Федерації, тобто в місті Таганрог Ростовській області.

– А у СІЗО якомусь були ще перед Таганрогом?

– Я був в Оленівці, а потім у Таганрозі.

– Хто, на вашу думку, міг зробити вибух в Оленівці, який українські високопосадовці називають терактом, і навіщо?

– Це була просто показова страта, і там явно був закладений «термобар».

Термобаричний вибух був, що все так рознесло.

Можливо, хотіли (у Кремлі – ред.) зробити дуже великий тиск на українське суспільство, можливо хотіли, щоб піднялася хвиля народного гніву нашою чинною владою, мовляв, ви наказали хлопцям здатися у полон, а їх там вбивають.

Там же медичну допомогу вони не надавали (співробітники колонії в окупованій Оленівці – ред.). Фактично, тільки через одну годину вони дозволили медикам з 555-го шпиталю (військовополоненим медикам із Маріуполя – ред) прийти і надавати допомогу.

А швидкі приїхали вже на ранок. Тобто вночі, коли був вибух, ніхто не приїжджав.

– Тобто полонених українців залишили помирати?

– Ну, і типу «чисто випадково», у тому бараці опинилися тільки «азовці».

Не було пораненого жодного співробітника колонії...Дуже багато красномовних фактів таких.

УКРАЇНА – Роковини загибелі українських військовополонених в Оленівській колонії. Пам'ятна акція. Київ, 29 липня 2023 року

– Скільки часу ви провели в Оленівці, а скільки часу в Таганрозі?

– Десь три з половиною місяці в Оленівці, а залишок терміну – у Таганрозі.

Там була червона «зона», і вона такого суворого режиму, що голову не підіймеш, звертатися, тільки: «Так точно, громадянин-начальник» (оригінальна вимова збережена – ред.)

Я п***юлей вигрібав більше, ніж, мабуть, усі разом: я з Донецької області, я весь забитий: Бандера, Шевченко; це мій другий полон...

Ну, там повне комбо було.

– Люди, які повертаються з російського полону, і з якими я спілкувався, кажуть слова, значення яких зрозуміють не всі.

Це слова «тапiк» і «дельфiн». Можете пояснити, що це?

– Мда... Можу.

Ну «тапiк» – це телефонний апарат індукційно-катушечний. Там є ручка, яка крутиться, і телефонна трубка, слухавка, і ти катушкою створюєш напругу електричну. Ця штука дуже боляче б'є струмом. І її використовують для катувань.

Накидають тобі два провідки, і ще залежить, куди саме.

Тому що коли я вперше у полоні був, мені тільки на пальчик накинули, і то я сказав – не треба.

Ну, а в другому – так. Там і на яйця накидали також.

– Тобто струмом вас били, катували?

– Ну, електрошокер – це таке. А «тапiк» – це бiльш серйозне.

Потiм вони перестали використовувати «тапiк», тому що ослабленi организми i багато було випадкiв серцевих нападiв (серед українських вiйськовослужбовцiв – ред.).

«Дельфiн» – це коли ганчiрку на обличчя i поливають водою, i таке вiдчуття, що тонеш.

Є ще «мотоциклiст» – це коли застiбають кайданки, потiм у такому положеннi згинають (показує – ред.), i мiж передплiччями та колiними суглобами просовують залiзну палицю, i на цiй палицi тебе пiдвiшують: ти як мотоциклiст. Потiм крутять, i оцi шрами залишаються (показує – ред.)

Ну, i паралельно, залежно вiд того, пощастить чи нi, оскiльки висиш дупою до них, то можуть шокером бити. Просто палицею.

Я отримував, бл**ь, таких пiз***iн, приблизно чотири рази у день.

I плюс, щодо допиту, коли викликають – це, зрозумiло, шокер, дубинки. Ну «мотоциклiст» – це вже було наприкинцi полону.

До медикiв до всiх дуже жорстко ставилися, тому що одна особа у нас, на територiї України, зробила безвiдповiдальну заяву на телебаченнi, мовляв, вiн завжди був великим гуманiстом, але зараз наказав всiм своїм медикам, «ворожих полонених чоловiкiв» каструвати. Через цю заяву нас дуже там били.

Я, в принципi, з ним поспiлкувався, вiн вибачився, каже, розумiє, що вiн це «накосячив», зробивши таку заяву, але хлопцям, якi зараз ще там, медикам, їм вiд цього не легше.

– А що вiд вас хотiли почути росiйськi силовики?

– Спершу оце, що нiбито «яйця вiдрiзав», так, комусь, а потiм «фесики», ну спiвробiтники ФСБ РФ, розiбралися, що такого не було.

Вони просто скрупульознi, всi дати порахували, i кажуть: «Коли ти опинився на заводi («Азовсталi» – ред.), там жодного росiйського полоненого не було. Ти ж нiчого не рiзав!»

Я вiдповiдаю: «Ну, звiсно!», ну i вони цю фiгню стопорнули, але це нiяк не вплинуло на те, що я продовжував отримувати завжди там побої.

– Скiльки могло українцiв загинути, якi перебували у полонi з вами?

– Ну, порахуйте всiх загиблих в Оленiвцi, ну i, мабуть, близько десятка на Таганрозi. Це дуже приблизно...Я не знаю.

Когось просто забили, а потiм ще намагалися звинуватити iнших полонених, що це нiбито вони зробили. Такi випадки були.

Були iншi випадки: у мене там п'ять чи шiсть ребер зламано, а у деяких ребро було зламане так, що пошкоджена легеня, i починався двостороннiй пневмоторакс

напружений.

– Колишні військовополонені, з якими я спілкувався, казали, що російські спецслужбовці, зокрема згадані вами співробітники ФСБ, нав'язували їм, українцям, певні наративи.

– Маєте на увазі документ про співпрацю? Деяким пропонували, деяким не пропонували. Мені не пропонували.

Ми багато документів підписували, а не бачили, що. Просто дали папірець – підписуй. Кажу: «А що це?». Відповідають: «Тобі пояснити?». Кажу – ні, не треба. Просто підписав. Ну і все. Я не знаю, що я там підписав, бл***.

– Тобто теоретично, якщо з боку інформаційного дивитися, Кремль, Російська Федерація може використати ці документи, які українці підписують в полоні, потім для дискредитації цих таки українців?

– А хто росіянам повірить?

– Це вже інше питання.

– У мене кайданки були на руках, а в них кайданки у голові.

– На скільки кілограм, Євгене, ви схудли у другому полоні?

– На 35. Я важив 95 кілограмів, а повернувся – 60.

Україна – Євген «Чудік» Чуднецов з бригади «Азов» НГУ після повернення з другого полону, 2023 рік

– Скільки загалом часу ви у полоні пробули?

– Загалом? І за перший, і за другий? Ну, трохи менше чотирьох років.

Термін проведений в полоні більше ніж у деяких військових кар'єра взагалі (Сміється – ред.).

– Після повернення додому, чим ви займаєтесь?

– Лікувався.

Якщо не рахувати травми, отримані під час бойових дій: закрыта черепно-мозкова травма, акубаротрама, тоді переломи, зламані ребра, зламана рука, зламана нога. Вона зажила, тут навіть краще не лізти, ну і, основне, знову не пощастило із зубами...

Коли був у Таганрозі, в мене від удару вилетіли зуби.

– Після першого полону в одному із інтерв'ю ви сказали, що вам, колишнім військовополоненим, натякають, щоб не спілкувалися з журналістами під приводом того, що вам потрібна психічна реабілітація, треба інтегруватися назад в суспільство. Але «в людей психологічна травма не від того, що вони з журналістами спілкуються, а від того, що їм взути немає що».

Тобто ви кажете, що держава після першого полону про вас не подбала?

– Подбала, але неналежним чином (перебиває – ред.).

– А як подбала?

(У 2018 році Чуднецов казав, що попри заяви українських чиновників про матеріальну допомогу у 100 000 гривень для колишніх військовополонених, після повернення додому, ті її не отримали.

«Були небайдужі люди, які дали комусь 500 грн, комусь тисячу. Я в Бориспольському аеропорті отримав від Міністерства оборони премію 10 тис. грн», – ред.).

Після першого мого полону – це був такий, мабуть, перший великий обмін.

Ну, я тоді казав, що треба було не оці подарункові набори, а краще б капці, зубні щітки і так далі.

Зараз «пред'яв» немає (посміхається – ред.).

– А як держава після другого полону вже про вас подбала?

– По-перше, Координаційний штаб з питань поводження із військовополоненими – від них були бокси, в яких є речі першого вжитку. Потім у нас є такі організації, як патронатна служба, ну це вже якщо мова про «азовців», і там теж дуже допомогли з речами.

– А жити вам після повернення з полону є де?

– У шпиталі я був, лікувався, потім у мене відпустка за станом здоров'я, я знімав квартиру, але знову це все організувала наша патронатна служба «Азову».

Національне інформаційне бюро організували відновлення документів.

– А фінансове забезпечення?

– Зарплата прийшла (сміється – ред.).

Не можна себе жаліти. Мене тригерять події, коли мене починають жаліти, ну й інших там військових.

Дратує. Типу: дайте гроші, бо ми «сонечки»..

Мене це бісить, коли військові починають скаржитися.

– Ви й далі плануєте служити?

– Так, у нас в країні досі йде війна, і ще невідомо, скільки ця війна буде продовжуватися.

Я вважаю, обов'язок кожного чоловіка – зробити все для перемоги. Я не кажу, що усім треба взяти автомати і бігти в окопи, але зараз не на часі перековувати меч в орало.

Автор: [Тарас Левченко](#)

Джерело: ["Радіо Свобода"](#)

Теги: [Украинские военнослужащие](#) [Военнослужащие](#) [Українські військові](#) [Військові](#) [Оленівка](#) [Война](#) [Війна](#)
[ЗСУ](#) [ВСУ](#) [Батальйон Азов](#) [Батальйон Азов](#) [Азовсталь](#) [Чуднецов Евгений](#) [Еленовка](#) [Напад Росії на Україну](#)

Микола Сидоренко

РЕДАКТОР РОЗДІЛУ «НОВИНИ СВІТУ»

🕒 14 січня 2024 г., 18:20

👁️ Переглядів: 2943

💬 Коментарі: 0

🖨️ Роздрукувати

✉️ Надіслати товаришу

Коментарі:

comments powered by Disqus

Головна

Про нас
Статті
Архів
Закони
Контакти

Новини

Рейдерство
Корупція
Економіка
Новини світу

Конфлікти

Політика
Корпоративні
конфлікти
Кримінал

Позиція

Коментарі
Різне

Думка

Політика
Економіка

2013-2026 © АНТИКОР — національний антикорупційний портал

Реклама на сайті • Наші партнери

Політика конфіденційності

Використання матеріалів сайту дозволено лише за наявності активного гіперпосилання на джерело. Усі права на тексти, зображення, фотографії та відеоматеріали належать їх авторам.